

szimpátiával kell hogy szemléljék ezt a fejlődést, amely lehetőséget nyújt arra, hogy a nyugat-európai államok mintegy indirekt úton kapcsolatot találjanak a Szovjetunió felé, és pedig egy olyan kapcsolatot, amely ellen még az amerikai közvéleményt sem lehetne mozgósítani.²

Tudom, hogy a csehszlovák hatóságok részéről számos túlkapást tapasztalunk ma még a szlovákiai magyar lakossággal szemben, és tudom, hogy a magyar–csehszlovák viszonylatban felmerülő tíz vitás eset közül kilenc esetben a csehszlovák hatóságok a hibásak, mert hiszen ők azok, akik a mai helyzetnél fogva nyomást gyakorolhatnak a magyar lakosságra, amely – mint más úton kapott tájékoztatásból is kitűnik – számos jogosztáshoz vezet. Ezeket természetesen továbbra is nehezményezni kell a magyar hatóságoknak. Véleményem szerint a megoldáshoz úgy kerülünk közelebb, ha ezekből a kérdésekből nem csinálunk külpolitikai kérdéseket, de adminisztratív útra tereljük át őket, technikai szervek kompetenciájába utalva ezeket. Így talán elérhető lenne, hogy a két külügyminisztérium viszonyát zavartalanabbá tegyünk és eljussunk ahhoz a politikai együttműködéshez, amely azután szinte logikus módon odavezetne, hogy a technikai szervek előtt fekvő vitás kérdésekben számunkra kedvező döntések fognak létrejönni.

Véleményemet összefoglalva, még egyszer örömmel állapítom meg, hogy a magyar külpolitika a szomszéd államokkal való együttműködés kiépítésével olyan útra lépett, mely nemcsak a legégetőbb magyar politikai és gazdasági kérdések kedvező megoldásával kecsegtet, de nyilván kedvező kihatással lesz Magyarországra és a kelet-európai demokráciák megítélésére szempontjából világviszonylatban is a progresszív és demokratikus tényezők körében.

MOL XIX-J-1-k 1. doboz 1/a (eredeti)

¹ Október közepén Belgrádban, november 22–26. között Bukarestben járt magyar kormányküldöttség, Dinyés miniszterelnök vezetésével.

² A KÜM 1947. október 25-i napijelentése jelzi Károlyi 24-én érkezett táviratát, amelyben jelenti, hogy a budapesti francia napokon, ahol aláírják a francia–magyar kulturális egyezményt is, a francia delegációt M. Baillou külügyi tisztviselő vezeti. (MOL KÜM XIX-J-1-k 5. doboz)

350. KÁROLYI MIHÁLY MOLNÁR ERIKHEZ

(Párizs, 1947. október 23.)

Dr. Sós László ügyvéd, a párizsi követség jogtanácsosának a magyar Pénzügyminiszter Úrhoz intézett kérvényét továbbítás végett tisztelettel felterjesztem. A megbízatásra vonatkozólag hozzáfűzöm, hogy célszerűnek tartom, hogy úgy a követségen elfekvő ügyiratok, mint az utólagos megállapítások alapján eljárások induljanak meg e javaknak az államkincstár, illetve az érdekeltek számára való megmentésére. Megjegyzem még, hogy a tervezett megbízatás nem érintené a Magyarországról elhurcolt javak visszahozatalát szorgalmazó szerveknek működését.¹

MOL XIX-J-30-a 22. doboz (fogalmazvány)

¹ Sós László 1919-es emigráns ügyvéd, aki 1922-től élt Franciaországban, megbízást kért a Pénzügyminisztériumtól a Franciaországból a háború alatt deportált magyarok javainak összeírására és megmentésére. Antos államtitkár 1947. október 7-i levelében felszólította, hogy konkrét javaslatát a párizsi követség útján juttassa el hozzá, egyben figyelmeztetve, hogy a magyar állam az ügyben jogi kötelezettséget nem vállal, és Sós munkáját csak szerény keretek között tudja honorálni. Mellékelve Sós kérvénye és szerződéstervezete. A Külügyminisztérium Sós alkalmazását elutasította. Ugyanott 1947/190 szám alatt található e levél pár nappal korábbi fogalmazványa.